

збата“ (изложение) на областния съвет във Видин.

Редакцията изказва надеждата си, че видинският валия ще спомогне и освободи християните във Врачанската епархия от „своеволието на едно таквос зло, като Паисий, който е безчестие не само на църковния чин, който недостойно има, но и на секо човеческо общество“.

В същия брой е поместена и статията „Българите и гръцката проповед“, където се припомня, че по императорска заповед Неофит Бозвели е трябвало да бъде ръкоположен за търновски митрополит, но вместо това, Патриаршията с присъщото ѝ фанариотско вероломство го изпраща на заточение и „чрез гръцките епархийски владици подигна таквос страшно гонение в България против учителите, което негли може да сбlijим с онуй на инквизицията в Испания против евреите.“ Сред жертвите на тези мъчения са и учители от Враца. Авторът на материала приканва „пострадавшите“ да опишат „подробно и обстоятелно своите страдания, като драгоценни фактове в историята на народното ни възраждане“.

Простъпките на Паисий Врачански се нищят в изданията на „Съветник“ не само през 1863 г., но и през следващата. На 9 март 1864 г. във вестника е отпечатан материалът „Панелинизмът на оряховския епископ господин Паисий“, където той е обвинен, че пръв е подписал рапорта на цариградския патриарх за заточаването на „народните ни йерарси“, че е разорил врачанските училища и дори, че „приемва по 2-3 гръцки вестници и нито един български“.

Дописка от Враца, поместена в „Съветник“ на 23 март 1864 г., уверява, че гражданите твърдо са решени да „отблъснут до край“ омразният си архиерей. И наистина още същата година врачанска депутация пристига в Цариград, за да настоява за отстраняването на Паисий. Макар че Патриаршията не излиза с конкретно решение по случая, то управлението на църковните дела се поема от градските първенци, начело с Николчо Занкин и далеч преди учредяването на Българската екзархия, гръцката духовна власт остава без свой представител и контрол над Врачанската епархия.

В „Съветник“ от 6 април 1864 г. отново намира място кореспонденция от Враца, но вече с друга насоченост. В нея врачанската община изразява „пълна признателност“ към „г[осподин]] Василия Костова за българските листове, които проважда в дар за врачанските училища.“ Заглавията на дарените издания не са конкретизирани, но е положително, че българската периодика достига и се чете в тукашните училища.

В броя си от 11 януари 1865 г. „Съветник“ препечатва врачанска дописка от в. „Източно време“, където се изнасят потресаващи случаи на издевателства над